

Закон о регионалном развоју – увод у распад Србије

Догодило се и то: Стејт Дипартмент је недавно објавио званично саопштење да Србија сарађује са Хашким трибуналом. Ово саопштење је некако издато после посете америчког потпретседника Џозефа Бајдена Србији. Многи у Србији су се искрено обрадовали овој вести, сматрајући да сада има основа за наставак интеграције Србије у Европску Унију. Но, разлога за славље нема. Рекло би се да има више разлога за озбиљну забринутост, јер је судбина српске државе тек сада потпуно неизвесна. Заправо, њена егзистенција је озбиљно доведена у питање.

У чланку „Британска политика према Југославији 1941-1944 – основни извор југословенског устава од 1974“, образложио сам шта све подразумева фраза „пуна сарадња са Хашким трибуналом“. Подсећам да она подразумева признавање свих „тековина“ Устава СФРЈ од 1974, тј. дефинитивно прихватање следећих политичких захтева: 1) признање независности Косова и Метохије, 2) прихватање неохабзбуршког статута за Војводину, 3) гашење Републике Српске, 4) „пуштање низ воду“ Срба из Војне Крајине, Црне Горе и Македоније. Другим речима, Срби морају прихватити идеолошки став, које су наметнуле велике силе, да се српска историја и култура простиру искључиво на територији СР Србије без аутономних покрајина, баш како је то „правно уредио“ Устав од 1974. Било каква научна или културна активност, која би доказивала политичко и културно постојање Срба у земљама изван СР Србије, имала би значење великосрпског национализма и обнављање српске велико-државне митоманије, а тада су сва средства дозвољена како би се очувала „равноправност и равнотежа“ међу завађеним балканским племенима, тачно према одредбама балканског уставног јеванђеља.

Бојим се да је актуелна власт пристала на све поменуте захтеве, добивши нове „препоруче“ за наставак алхемијског уставног експериментисања на штету српске државе, онако како је то Броз чинио током своје доживотне деспотске владавине. Како другачије објаснити изненадну Тадићеву иницијативу за експресну уставну и управну прекомпозицију Србије, а све под маском европске регионализације и административне децентрализације, и то баш после Бајденове посете и фамозног саопштења Стејт Дипартмента. Ако би се усвојио овај законски предлог о Србији од седам региона, одговорно тврдим да ће он српску државу одвести у дезинтеграцију и катастрофу. Као

истраживач који је докторирао на историјском развоју локалне самоуправе у Србији и Бугарској 1878-1914, тврдим да поднети законски предлог нема никакве везе с децентрализацијом државне управе, нити с „праведном“ прерасподелом зарађеног новца нити са „равномерним“ регионалним развојем.

Овај законски предлог је пуки сурогат Устава од 1974. јер почива на његовим начелима. Он је заправо прилагођен одредбама овог Устава о правном положају САП Војводине у СР Србији и СФРЈ (и њеном новом, још увек неусвојеном неохабзбуршком статуту) који се не сме ни по коју цену нарушавати, јер би у супротном то изазвало отворену интервенцију западних земаља, уз могућу војну претњу. Тадић је прихватио САП Војводину (иначе једну вештачку, неутемељену, неодрживу, изразито централизовану и нефункционалну квазидржавну творевину) [\[1\]](#) као трајну уставну категорију, настављајући даље веома опасно алхемијско експериментисање на живом ткиву Србије (уз Динкићеву асистенцију), измишљањем још чудовишних, вештачких државоликих организама, који нам свима могу доћи главе. Пројектовани „статистички региони“ (Војводина, Београд, Централна Србија, Западна Србија, Источна Србија, Јужна Србија и Косово и Метохија), који су наводно подељени према степену развоја, представљају увод у неповратну федерализацију Србије, а познато је како завршавају посткомунистичке федерације: тоталним крахом и распадом, а на Закавказју и Балкану још и сукобима. Од понуђеног модела уставног и административног преуређења Србије, корист би имала само корумпирана партијска бирократија, док би обични грађани и даље тонули у сиромаштво и безнађе. Динкић је нагласио како ће се ови региони финансирати из државног буџета у износу 1-2 % од укупне суме јавних финансија, као и из фондова Европске Уније и локалних буџета. Једино није рекао по ком критеријуму би се вршило то финансирање. А одговор је врло прост: финансирање би се вршило по провереном и поузданом большевичком критеријуму „демократском централизма“ утканом у Устав од 1974: дакле, арбитрерно и волунтаристички, према принципу политичке подобности и оданости партијском вођи.

Овакав механизам одлучивања би сигурно имао далекосежне политичке последице. Он би само створио нове локалне политичке деспоте (највише из ДС, Г17 плус, СПС, СПО, ЛСВ) широм Србије, типа Мила Ђукановића и Бојана Пајтића. Они би у својој нахији (тзв. статистичком региону) били потпуно неприкосновени и довољно моћни да сплеткаре и оптужују једни друге за сопствене скоро извесне промашаје, испаде, расипање државног новца и корупцију. У погодном тренутку дошли би и под заштиту великих сила, које би их – имајући у виду досадашње искуство – сигурно подстицале на непослушност према Београду и централној власти, уз одговарајућу политичку или финансијску награду. Ово би се углавном дешавало у областима у којима националне мањине или етничке групе представљају већинско становништво у односу на Србе, што би водило трајној политичкој нестабилности и давало повода великим силама да се свакодневно мешају у унутрашње ствари Србије. У таквој ситуацији, и најбезазленија административна одлука би имала карактер политичког акта.

Све то би сигурно довело до распада Србије и њеног нестанка с политичке мапе света. Да ли је потребно наглашавати да неке суседне земље све ово прижељкују и само на то чекају, како би се дочепале нових српских земаља? Да ли ћемо и даље радити на сопствену штету? На концу, жели ли Тадић да буде запамћен у српској историји на исти начин као и политички алхемичар Броз, као човек који је растурио Србију? Због свега овога, поменути законски предлог не сме да буде усвојен. Он има исто оно значење за Србију, које је Устав од 1974. имао за Југославију. Он има значење смртне пресуде српској држави. Ако жели да преживи у овом неправедном, лицемерном и поквареном свету Србија мора престати са алхемијским политичким експериментисањем и коначно постати озбиљна земља. А постаће озбиљна земља када јасно стави до знања Вашингтону и Бриселу да неће признати тековине Устава од 1974, и да Европа, за сваки случај, ипак има алтернативу. Србија се не сме федерализовати и постати компликована (асиметрична) заједница недовољно повезаних и изузетно централизованих, вештачких региона с новим политичким кабадахијама, који би били у могућности да, када довољно ојачају, стално уцењују централну власт. Зар нам искуство с применом Устава од 1974. не говори довољно о оваквој опасности?

Истински интерес Србије је да буде унитарна али децентрализована држава без икаквих аутономних покрајина, регија или сличних „кајмакамија“ (како их је некада давно називао Пера Тодоровић, истинска легенда српске политике и новинарства) с високим степеном самоуправе градова и општина. Изузетак би се могао учинити само у погледу Космета из разумљивих разлога. Сваки другачији захтев представља само празну демагошку причу ради произвођења нових партијских синекура и умишљених политичких моћника (најбољи пример за то је Бојан Костреш).

Због свега овога, потребно је окренути нови лист у српској политици, а да би се то догодило мора се изменити читава политичка структура. Потребно је да цела актуелна политичка „елита“ коначно оде из наших живота и да дођу нови и свежи, у сваком случају одговорнији људи, који неће певати шлагер „Европа нема алтернативу“, него ће истински водити рачуна о државним интересима. Недавни локални избори показују да на политичкој сцени Србије има довољно места за нови политички покрет, који би могао да одува како актуелну искомпромитовану владу, тако и постојећу кастрирану опозицију. Време је да се са теоријске равни пређе на политичку. У супротном, од Србије стварно неће остати ништа.

---

[1] Аутор текста је Србин – пречанин, пореклом из Бачке и с пребивалиштем у Банату

Наставак уставне алхемије

Пише: Мирослав Свирчевић
среда, 10 јун 2009 15:25

тако да му „војвођански“ (заправо новосадски) аутономаши не могу прилепити етикету београдског централисте.